

SZÉKELYFÖLD

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI, TÁRSADALMI ÉS SZÉPIRODALMI HIRLAP.

Előfizetési árak: Egész évre 6 frt, fél évre 3 frt, negyed évre 1 frt 50 kr, egyes szám ára 6 kr.
Megjelenik hetenkint kétszer: esztőlőkön és vasárnap.

Felolős szerkesztő és kiadótulajdonos:
IFJABB DOBAY JÁNOS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
SZABÓ ALBERT KÖNYVNYOMDÁJA K. VÁSÁRHELYT.
Hirdetések díjszabály szerint. Nyitlter sora 10 kr.

Előfizetési felhívás.

A „Székelyföld“ című politikai, közgazdaság társadalmi és szépirodalmi, hetenkint 2-szer megjelenő hirlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:

Egy évre 6 frt — kr.
Fél évre 3 frt — kr.
Negyed évre 1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre . . . 8 frt — kr.

Előfizetési pénzek bármely időben elfogadtnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralekban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyuttal t. előfizetőinket, sziveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

A „Székelyföld“ kiadóhivatala.

A nemzeti egység, a nemzeti béke.

A nemzetiségi mozgalmak veszélyeit az erdélyrészi vármegyék ismerték fel legelőbb; a román nemzetiségi aknamunkákat legelsőbbben a kolozsvári tud. egyetem tárta fel a nemzeti védekezés eszközeiről leghamarább az erdélyi sajtó kezdett tanácskozni. S ez nem is csoda. Mi, itt az erdélyi vármegyékben, sokat és keservesen tanulunk. Nagyapáink a Hóra-világnak, apáink a szabadságharcnak veszedelmeit ebeszélvén, kerestük és meg is találtuk a rokon vonásokat, az izgatónak akkori és mostani lelketlen bujtoztatása között. Amde a mi

vészkiáltásunkat kevesen hallgatták meg, mert alkalmatlan volt azt meghallani s még kevesebben értették meg azt. S a magyar politikai világban egyedül küzdött egy Grünwald Béla, a ki a magyar állam nemű kötelességeit éles szemmel és bölcsen ismerte fel.

Körülbelül tizedfél éve, hogy az erdélyrészi magyar közművelődési egyesület megalakult; de a nagyarányu nemzetiségi mozgalmak ellensúlyozására s a magyar nemzeti teendők teljesítésére egy társadalmi instituczió erőtelen és elégtelen, hanem ide az államnak hatalmas és eszközökben gazdag tevékenysége kell.

Fájdalom, az azóta eltelt idő megtanította Magyarországot az erdélyi vészkiáltások meghallgatására; közkeletűvé tette anéhaj Grünwald Béla frázisát a nemzeti egység s a nemzeti állam posztulatumait illetőleg s ma már maga a hivatalos Magyarország is elismeri kötelességeit s a legkevésbé sem akar kitérni azok teljesítése elől a nemzeti védekezés nagy munkájában.

És hol is keressük a bajnak gyökereit? Bizonyára az absolut uralom, a régi bécsi intrikák hagyományos politikájában: „divide et impera.“ Igaza is volt. Megosztotta 1848-ban Magyarországot lakóit. Szembe állította a magyarral a horvátot, a rácot, a szerbet, a román, a szászt s igyekezett ezt tenni a tóttal is. És uralkodott is felettünk! Amde a kiegyezés magasztos pillanatában ugyan reá borítottuk a feledés fátyolát öszszes, drága keserveinkre, azonban hol volt az a bűvész, a ki eltüntetni, a ki megsemmisíteni tudta volna azokat az ábrándokat, a melyek az egyéni érvényesülés s a nem-

zeti kifejlés reményeivel biztatott nemzeti-ségek kebelében feltámadtak.

És ez nem volt elég. A bajt fokozta a magyar nagylelkűség is. Deák Ferencz Horváthországnak chartabiancat nyujt, Eötvös József br. idealizmusa pedig, Stuart Mill, Tocqueville és Laboulaye után induló doktrínér filozófiájával, az egyéni szabadságnak feláldozta az állami öncéluság legelső kívánalmait s megteremtette az 1868. évi 44-dik törvénycikket, a melyben vizet és olajat igyekezett a magyar nemzet lovagias gondakozása összevegyíteni.

Ez csak fokozta a nemzetiségek ábrándjait, a kormányokat sajnos kényszerhelyzetbe hozta és a nemzet testét kitevő egyes nemzetiségek s a magyar faj között az oly kívánatos béke helyett a torzsalkodás és a keserűség nyílt forrása lett.

Itt az ideje, hogy a nemzetiségi kérdések megoldásával alaposan foglalkozunk.

Természetesen a megoldást az óhajtott siker csak akkor fogja kísérni, ha egyfelől a magyar nemzet nemzeti létérdekét, az egységes nemzeti geniuszt híven szolgálja és másfelől e mellett a méltányos igazság mértékét alkalmazza a nemzetiségek igényeire is. Ha megbünteti, ha porba sújtja a nemzeti egység ellen támadó vakmerőt, de ha szeretettel öleli keblére a hazának bármily nyelvű polgárát, a ki híven teljesíti hazafiúi kötelességeit.

Kolozsvármegye mult hó 30-iki közgyűlésén Bartha Miklós bizottsági tagnak terjedelmes és szépen kidolgozott indítványa fogadtatott el, a melynek értelmében a vármegye a magyar képviselőházhoz felírta az erdélyrészi nemzetiségi mozgalmak elfojtása

A „Székelyföld“ lárczája.

A három Triumphus.

(Folytatás.)

Misinek megint csak haza kellett rándulnia a nénikéjéhez, mert elfogyott a pénzmag, és megint mesélt egy új házassági tervről, hogy pumpolhaszon ki valamioskét, a mi ezuttal is sikerülvén, gyorsan visszautazott a fővárosba Milikét szórakoztatni.

Egy kirándulást terveztek együttesen a Sváb-hegyre s megtettek minden előkészületet annak sikeréért.

Szép juliusi nap volt, milyet még regényekben sem lehet érzékiteni.

Miczi, Mili és Czili utiköpenyben lovagjuk karján fölfelé haladnak a fogaskerekű vasúttól tekergő hegyi uton, utánuk két hordár az elemozsiák terhe alatt, mert ugy szándékoztak, hogy az egész napot fön töltik a szép kilátással dicsekedő hegy tetején s én hozzá teszem, a lombozat bűvös árnyában, hova nem ér, az avatlanok titkot fűrkésző, kaján szeme.

A lassu felhaladásban külön külön váltak párosával.

Mintha meguyilna a nagy mindenség az ember előtt ott fön a magasban. Jobban bizsereg ott a vér, lázasabban dobog a szív, hatalmasabban tágul a mellkas, valami édes, valami jó az.

Fölöttük az ég azurja, aul a messziségbe enyésző város, közöttük és fák lombkoronája és ők ott egyedül azzal, a kiért égnek, a kivel örö-

mest vannak. Kit ne fogua el ilyenkor a szerelem, kit ne öntene el a láva?

Misi teljesen a varázs hatalma alatt áll és fölhasználja idejét.

Fölfejtí Milinek olthatlan szerelmét, de Mili kételkedik. Hallottam én azt, ugymond, öntől ilyen alakban, de az nem szerelem, a miről önök, világfiak beszélni szoktak. Az csak futó inger, mulékony szeszély. Nemde átlítását igazolni képtelen? Mondja csak hánynak vallott ön szerelmet e héten? Ugy-e haboz?! Ne is mondja! Nincs szándékom titkaiba avatkozni.

Ez olyan erkölcsi presszió volt Misire, hogy várni lehet-e válaszát.

Mit kedves Mili? Ön nem hisz és azt állítja, hogy nem tudom baigazolni szerelmem, hát mivel bizonyítsam?

Nemde az oltárt érti?

Rajta hát!

Szeret-e ön is ugy, hogy szintén ily bizonyítékát adja?

Ha igen, ugy ezennel itt, e magasztos helyen kérem önt: adja nekem kezét, legyen enyém, és azzal kitörő szenvedélyvel ragadta ajkaihoz a piczi kezét, hogy azután kebléhez szorítván a lánykát, ott a közelükben haladó két hordár előtt az első tiszta érzelmű csóközönbe fulaszsa annak válaszát.

Mindkettőjüket átalakítja a szerelem, mindketten boldgok voltak, nem színlett, hanem igazán. Tekintetük csakugy fénylett, midőn beérték az előttük haladó párt.

Ki hitte volna?!

No szegény nagynénike, meg ne tudt ezt a históriát, mert rögtön halálra válsz; kitagadod a haszontalan, ha előáll nagy reményű házasságával!

Tivadar mintha csak leolvasta volna arcukról, midőn együtt valának, csak annyit mondott, — haladunk.

Ugy látszik, ők is átéstek a krisisen, csak Aladár nem esett ki megszokott modorából s tán Miczi volt hallgatagabb a rendesnél.

Fölértek a tetőre, de igényüknek megfelelő pontot nem kaptak s elhatározták, hogy átmennek a még magasabb Jánoshegyre. Álló délben meg is érkeztek a kitűzött cölhöz, az emlékkökhöz.

Leszerelvén magukat és az éhségtől gyötörtetvén, mohón fogtak hozzá a választékos hideg étkekhez s fokozott étvágygyal költötték el azt, mialatt közelükben hangos cseveggel jelent meg egy háromtagu társaság. Egy öregebb nő, az anya; egy fiatal özvegy, Mari bárónő és egy uracs, a ki udvarolni látszék, de nem lehetett megbizonyosodni, vajjon az özvegnek-e vagy a mamának?

A mint Misi meglátta őket, arczzsine erősen megközelítte a sárgarépiát és gyorsan fölkerelkedve kissé odább állott a lombok sűrűjébe.

Megfutott, de későn. Mari bárónő meglátta, de azért midőn Tivadar és Aladár köszöntését viszonozná, megkérde: hát Misi nincs önökkel? Ugy rémlik mintha láttam volna. De igen bárónő, ve-lünk van, felelt Aladár, mindjárt itt lesz.

Ezt persze Misi nagyon jól hallotta és belátta, hogy ez egyszer nagyon is ügyetlenül cselekedett, de a ki szerelmes, ha még olyan járatos is, mint ő, az ügyetlen.

ötletéből kéri mindama törvényhozási intézkedések megtételét, a melyek a magyar állam egysége, sérthetlensége és tekintélye, a czéltalan és teljesíthetetlen nemzetiségi ábrándok széjjel oszlatása s végül a nemzetiségek által felpanaszolt magas választási cenzus lejjebb szállítása által a közhangulat megnyugtatóra és a passzivitás megszüntetése érdekében óhajtatandók és szükségesek.

Az új osztrák kabinet eskütelétele. Az új osztrák kabinet tagjai, élükön Windischgraetz Alfréd herceg miniszterelnökkel e hó 12-en, vasárnap, délből tették le az esküt Ő felsége kezeibe.

Az új kabinet névsora a következő: Miniszterelnök: Windischgraetz herceg. Belügy: Bachquehem márk. Pénzügy: Plener Ede dr. Igazságügy: Schönborn gr. Vallás- és közokt.: Madeysky lovag. Kereskedelem: Wurmbrand gr. Földmívelési: Falkenhayn gr. Honvédelem: Welsersheim gróf. Tárca nélküli (lengyel) miniszter: Jaworsky lovag.

ORSZÁGGYÜLÉS.

A képviselőház nov. 13-iki ülésén a napi rend előtt felszólalt Tisza Lajos gróf miniszter, tiltakozván szegedi beszédének téves interpretációja ellen. Midőn ott a loyaltásról, a trón és haza iránti hűségről beszélt, azon meggyőződésnek akart kifejezést adni, hogy senki sincs Magyarországon, a ki ne volna áthatva a korona és a dinasztia iránti loyaltástól. Midőn Lengyelország sorsáról szólott, nem talált abban ocsárolni valót, ha a multnak tapasztalatait a jelenben racionálisan értékesítjük. Ezután a ház a belügyi budget tárgyalását folytatta.

Az erdélyi kivándorlás.

Az erdélyi részek románokta vidékeiről a kivándorlás Románia felé, bár nem rohamosan emelkedő, de állandó jelleget visel, úgy hogy ama vidékek közigazgatási hatóságainak már hosszabb idő óta kiváló gondját képezi, eszközökről és módokról gondoskodni, annak megakadályozására.

Udvarhely megye alispánjának Ugron Jánosnak mult félévi jelentésében, erre vonatkozólag konkrét indítványokat is találunk.

A Románia felé való kivándorlás némi csökkenése céljából ugyanis Udvarhely vármegye külön felterjesztéssel élt a magas kormányhoz, s utalva

e tárgyban a három érdekelt székely vármegye főispánja részéről előterjesztett kollektív emlékiratra, a következő intézkedéseket kérte elrendelni:

1. Nők egyáltalában csak férjeikkel utazhasanak Romániába.

2. Ha egész család részére adatik ki utlevél, minden egyes családtag külön személyleírása csatoltassék.

3. Hadkötelezettség avagy adózás tekintetében tartozásban levő egyének kérelmei visszautasíthatassanak.

4. Ily tartozásban nem lévő egyének kérelme se teljesíthet, akkor, ha az itteni hatóság részükre hasonló keresetforrásokat képes biztosítani, mielőtt Romániában remélhet.

5. A határszáron fölláttatni kért elegendő számú csendőrsőket mielőbb szerveztessenek, azok a külföldre utazók utleveleit szigorúan vizsgálják, az utlevelek lejárataról és a haza utazásokról pontos nyilvántartást vezessenek. Az utlevél nélkül távozókat visszakísérik, egyáltalában a székely-kivándorlás korlátozása tekintetéből, a kérdés megoldására szükséges megbízható statisztikai adatokat gyűjtsék.

A belügyminiszter uró nagyméltósága azon elvi szempontból, hogy az egyén önrendelkezési joga; és az, hogy valaki hol üzzön valamely foglalkozást, jogosan nem korlátozható, kérelmünket nem teljesíthette, a határszáli csendőrség szaporítását azonban elrendelte.

Ezen kérdés egyébaránt a magas kormány kiváló gondoskodásának képezi tárgyát, csak hogy melyekre ható intézkedések által óhajta a bajt orvosolni; és ez irányban folynak is a tanulmányozások.

A „Háromszék vármegyei fiúárva- és szeretetház”.

Ezek után méltóztatassék megengedni a tks igazgató válaszmány, hogy az elmondott általános elvek, mondhatnám intézeti belélet feltüntetése után, beszámolják a külső ügyekről is.

Működésim ideje alatt az intéző bizottság vezette az ügyeket. Az intéző bizottság három ülést tartott. A közgyűlés lerögzte háláját az intéző bizottság s annak elnöke méltóságos hatálykai Pötsa József főispán ur iránt, legyen szabad azonban nekem is az árvák nevében az intéző bizottság minden tagjának, a méltóságos elnök urnak köszönetet mondani az édes otthon létesítéséért.

Bemutatom az intéző bizottság által megállapított napi rendet. Dél előtt 5—1/2 óra. Fölkelés, ágyvetés, mosakodás, ruhatisztítás. 1/2 óra—1/4 óra: az intézeti helyiségek tisztítása. 1/4 óra—7/8 óra: Ének, ima, reggelizés. 7/8—7 óra: Iskolába készülés, menés. 7—10 óra: Iskola. 10—11 óra: Iskolából haza, pihenés, kis adag kenyérkiosztás. 1/2 óra—1/4 óra: A délutáni iskolai feladatokra készülés. 1/4 óra—1/2 óra: Szabad idő, naposok asztalt terítenek. 1/2 óra—12 óra: Imá, ebéd. Délután. 12—1/2 óra: Az intézeti helyiségek tisztítása. 1/2 óra—1 óra: Iskolába készülés, menés. 1—3 óra: Iskola. 3—4 óra: Iskolából hazajövés, kis adag kenyérkiosztás, szabad idő. 4—1/4 óra: Kertészeti, vagy más foglalkozás. 1/4 óra—1/2 óra: Szabad idő. 1/2 óra—6 óra: Imá, vacsora. 6—1/4 óra: Foglalkozás, 1/2 óra vallás-erkölcsi oktatás, ének. 1/4 óra—8 óra: Lábelleni tisztítás, ágyvetés, ének, ima, lefekvés. Szerdán, szombaton délután, miután iskolai szünnet van, 1/2 óra torna, vagy énektanítás. Ezen időn kívül foglalkozások a másnapi megszakításokkal. Szombaton vacsora után fürdés. Vasárnap délelőtt köteleességeik elvégzése után templomba menés. Délután 3 óra szabad idő.

Az intézet növendékeinek étrendje: Hétfő. Reggeli: tej. Ebéd: fuszulyka. Vacsora: pityóka-leves. Kedd. Reggeli: tej. Ebéd: husleves. Vacsora: kása. Szerda. Reggeli: köményes. Ebéd: árvaléves. Vacsora: tejspulizka. Csütörtök. Reggeli: tej. Ebéd: husleves. Vacsora: pityókaleves. Péntek. Reggeli: tej. Ebéd: fuszulyka. Vacsora: kása. Szombat. Reggeli: köményes. Ebéd: árvaléves. Vacsora: tejspulizka. Vasárnap. Reggeli: tej. Ebéd: husleves, egy-egy alma. Vacsora: pityóka. Ünnepeken egy ujjnyi bor. A kenyérlist 100 litert véve alapul: 75 liter rozs, 25 liter buza.

Az intézeti növendékek a helybeli elemi iskolában nyernek iskolai oktatást.

A nélkülözhetetlen berendezések és építkezések október hóban a körülményekhez képest teljesítettek.

Közegészségügy. A felvételnél minden egyes gyermek dr. Antal Mihály megyei főorvos ur által felülvizsgálatott.

A számadási főkönyv szerint bevétel 1542 frt 19 kr, kiadatott 1268 frt 77 kr. Pénztári készlet 273 frt 41 kr. Tőkésítés „arvatestvérek” alapja a perselypénzből 18 frt 80 kr, melynek célja az intézetből kikerült érdemes növendékeknek, ha a szükség úgy kívánja, pályakezdésnél műszerek beszerzésében segélyezés, tanulásban gyámoltás. Agy-alapítvány 40 frt elhelyeztetett a takarékpénztárba.

A fák lombkoronái föl és mintha csak várták volna, hogy észre vegyék sokáig nem ereszték alá a zugó záport. Csak akkor lettek fölázza merengésből, midőn a szél is megindult. Ekkor azonban már késő volt a menekülés. Alig készültek föl gyorsan az útra, már is beállott a kövér szemű esőcsöppök hullása s le a sikos úton úgy megázta őket, hogy a midőn aláérték, kalapjuk elázott, hajuk csapzott, ruhájuk tapadt és ők ezen nevettek.

Másnap Czili rosszul érezte magát, harmadnapra már ágyban fekvő beteg volt, magas lázzal önkívületben.

Ott állott Tivadar lesve a reményt javulásra; hozzá hajolt, szerelmesen sutogott fülebe, nem értette, nem hallotta. Kérte, könyörgött az orvosnak, mindhiába. Nyolczod napra meghalt súlyos tüdőgyulladásban, elvive igaz szerelmét oda, a hol minden igaz — a sirba.

Misi és Aladár nem tudták Tivadart vigasztalni, nem tudták többé megnyugtanni. Ő szerelmében elveszett a világra nézve, csak menyasszonya emlékének élt, csak az általa kijelölt irányt követte.

Miczi és Mili három hónapig gyászolták barátjukat.

Ennek eltelte után a következő levelet írta Miczinek:

Kedves Egyetlenem!

Nem hittem, hogy valaha komoly szerelem üssön tanyát keblemben, de örömmel tölt el, hogy erről meggyőződtem, érzem magasztosságot s kérdem visszautasítást-e azon szerelmet, melyet örökre hiszek s mely arra vezet, hogy

Mit is kereshet itt a kis bárónő gondolá magában visszatérőleg s a mint a tisztára kilépett, már megint a régi kedélyes Misi vált belőle.

Hogyan, ön az bárónő? Szólitá meg a hölgyeket kezeikre csókot lehelve. Mi véletlen vezette ide önöket? Tán nem hajította föl a két szürkét ezen a kacskaringós úton?

Gunyolodjék csak, felelt a bárónő, tán nekem több okom lesz reá, különben Adieu, várja önt hölgye, menjen szórakoztassa és azzal más irányt vett.

Ki ez a Mari bárónő? Kérdé gyanakodó hangon Mili a visszatérő Misitől.

Ez kiesikém egy sport hölgy, felelt Misi, a ki nemes arabs televéreit a Mahomed hét kancájától származtatja le és a ki az Andrássy-úton szokott tüntetni a jukkerébe fogott két almásszürkéjével. Azt meg kell adni, hogy nagyon jól trükköztek és a legmagasabb iskolából valók, úgy hogy nem egyhamar akad párjuk. Csak ez a két lova van a bárónőnek, de ha valaki beszél vele, azzal a szent meggyőződéssel távozik, hogy mensesei vannak.

Ugyan menjen maga! Még most is előttem érhethetlen zavarba van, hisz én nem a lovait kérdeztem, hogy micsolák, hanem, hogy ő kiesőda?

És ön a lovakról tart nekem praelekeziót.

Nem ugy találod Czili, hogy ez a bárónő Misit zavarba hozta?

Mi az kérlek?

Megbocsás, de bizony én nem figyeltem meg. El vagyok ragadtatva annyira érdekes themát fejteget Tivadar.

Vagy ugy! No csak ne zavartassátek magatokat.

Azzal oda simul Misihez és igézően szép tekintet reá tapasztva, ellenállhatatlanul kérde: mond, minő viszonyod volt, vagy van enővel? Mert jó szellemem azt sugja féttem kell tőle, éles szemem nem kerülte el zavarodat, hallottam féltékeny, szemrehányó hangját s mindezekből a levonás a te hátrányodra dől.

Te vagy az én üdvöm, te vagy az én boldogságom, te vagy s leszel mindenem e földön! Megelégszel-e ezzel?

Nem.

Ugy hát megmondom. Igen is volt viszonyom e nővel, de csak volt, mert most téged szeretlek s hávvál körülöttem a karsu természetét, igyekezett a duzzogó ajkat kiengesztelni.

Ez alatt meg Czili és Tivadar elkészültek a jövő tervével. Szép egyetértésben megvallották egymásnak, hogy komoly szerelem az a mi összefűzi és egyedül óhajuk nem más, mint boldog családi életet alapítani, sőt mi több megelőzték Miliéket, mert a szép csendben megtartandó menyegző napját is kitűzték. Tanuk lesznek Aladár és Misi, nyoszolyó leányok Mili és Miczi.

Nem ugy Aladár és Miczi. Ők semleges dolgokról folytattak vontatott társalgást és hideg közönyt ül arcukon. Néha Aladár szemléletébe merült a leányok és ugy találta, hogy nagyon kíváncsok egy alak. De hát Aladár nem szokott nyilatkozni, ő csak levél útján tud érdelegni, s most a hatás alatt már el is gondolta a Miczinek írandó levél tartalmát.

A mig ezek történtek, addig az ég lassan, észrevétlenül beborult. A sötét felhők oda tornyosultak

VIDÉK.

Tekintetes szerkesztő ur!

Csak nem rég, hogy becses lapjában megjelent egy kis közlemény, a medvék elől megiramodott vadász "címe alatt, hol bizonyos Cs. P. nevű egyén mutatta meg elszánt vitézségét a „maczkókkal" szemben, az ozsdolai erdőségek között, s már is ezen fenti egyének a medvékkel szemben szerzett dicsősége homályba borított, illetve eiho-mályosult ozsdolai végrehajtó Ferencz Sándor vitézsége, bátorsága által.

Hogy ezen tény a valóságnak teljesen megfelelő-g dicsőítették, elmondom kezdetétől végéig:

Folyó 13 án délelőtt 1/2 11 órakor nagy hó-hóval ront be hozzám egynehány rendkívül vitéz nem-zedéke Ozsdolának, s alig szuszogva adják elő, hogy az erdőségekben, a friss hó-n medvenyomokat láttak, és egy bizonyos patakban méltóztat-nak egymással csevegve, heverészni.

No jól megkerítük, csak hogy előbb, még ebé-delnék is, gyűjtsemek hajtókat, mondom én, de alig mentek el, már is jött egy újabb csapat köz-ségi végrehajtó Ferencz Sándor, jól lövő, vitéz férfi vezetése alatt, aki ajtóstól rontott be: „Jöjjön, jöjjön jegyző ur, mert ma medve lesz, még pedig általam, csak hogy adjon vagy egy medve golyót! az adóvégrehajtást is elhagyom máról, ha pedig az adó be nem folyásáért majd megfegyelmeznék, mégis meglesz a dicső-ség, vaddij, medvebőr!

Na jól van! itt a golyó, hanem vigyázzon ne-hogy ott is végrehajtson, a hol nem kell, jobban mondva nehogy embert, vagy mint már történt, kutyát lövön medve helyett, mert az nem lenne dicsőség, mondtam én egész tréfásan, s a nagy hűhóra ebéd nélkül, éhesen neki indulok egyetlen jó vadász tek. P. J. urral, annyi szájhő-kisérétében a rengetegek vad lakóinak. P. J. ur és én együtt elől mendegélve, nevetgélünk a fel-hangzó szájhősségeket, melyek közül különösen kihangzott Ferencz Sándor vitéz hangja, úgy, meg-amugy lövi meg, ha ezer van is, a bestia lelkét!

Ezer nem volt, hanem igen is négy darab, egy teljes család, melyeket P. J. ur jó számítása foly-tán oly szépen sikerült mintegy 5 holdnyi terüle-tén bekerítenünk, hogy az vajmi riktság a maga nemében.

Én és P. J. ur elfoglaltunk egy-egy val által különösen járn szokott helyett... s vártunk. Habó! habó! hajrá! felhangzott a hajtók szava. Habó! habó! puff... puff... két lövés, megyen a medve, vigyázzanak oda kinn az urak! habó!

... puff... lövés, puff... újabb lövés, medve bögs, felénk mégse jött. Egy derék igen kitűnő kopó, melyet a kézdivásárhelyi vadász-egylet tag-jai is oly különösen szerettek, hajtotta a medvé-ket, bele-bele fogózkodva czombjaikba. Hahó, ügyeljenek, puff... lött Ferencz Sándor is, utána kutya nyafagás, s hát a szerencsétlen csak-ugyan meglötte ritka kopómat, medve helyett, s hozzá i j e d t é b e n elmelegedett, s hazáig panasz-kodott, pedig az a szegény „kürtös" csak nem falta volna fel, de hiába, így szokás már Ozsdolán, hogy medve helyett kutyát lönek, mert az nem az első eset, hanem a megelőző esetet is később kö-zölni fogom.

A négy maczkó közül azonban kettő megsebe-sült, s reméljük, hogy rövid idő alatt elpusztulva megtalálalndjuk.

Hazafelé a folytonos „szekirozásra" Ferencz Sándor uram mindcsak azt hajtogatta, hogy ő valódi medvére lött s fel nem foghatja, hogy a kopó elesett, hiszen ő nagy állatra lött!!!

Szegény Ferencz Sándor uram, jobb lett volna adóvégrehajtandó s tanul meg, hogy „a ki mi-hez nem ért, ne fogjon hozzá!"

Ozsdola, 1893. november hó 13-án.

Nimród.

Különfélék.

-- Időjárásunk. A tél — úgy látszik — állandóan beköszöntött. A lehullott nagy mennyiségű hó megmaradt s nekünk november közepén, ép úgy mint tavaly, olyan telünk van, mint akár deczem-ber végén. Bizony nem vigasztaló egy 4 hónapos télnek menni neki!

-- A háromszéki tanító-testület f. hó 16. és 17. tartja meg idei közgyűlését Kézdi-Vásárhelyt, mely több rendbeli ünnepségeket fog magába fog-lalni. A rendező bizottság Kézdi-Vásárhelyt min-denről goudoskodott, hogy a megye minden részé-ből érkező kollegák kellemesen és jól érezzék magukat Kézdi-Vásárhelyt. A vendégek magán házaknál vannak elszállásolva s intézkedés van téve az iránt is, hogy érkezéskor — csütörtökön reggel 9 óra 8 perczkor — a fogadtatás lehető-szívelyes legyen. Mint értesültünk a polgárság is hozzájárul a fogadtatáshoz készségesen bocsátotta fogatait az érkezők szállítására s így remélhető, hogy a hivatalos személyeken kívül többen lesz-nek, kik sietni fognak kedves vendégeinket üdvö-zölni. Mi magunk részéről is a legszívesebben üdvö-zöljük a háromszékmegyei tanító-testületet

Kézdi-Vásárhely város falai között s őszintén óhajtuk, hogy működésüket kísérje siker!

— Medve Vesztére hullt le a hó maczkó urai-méknak. Elárulja lépteik nyomát a fehér lepel, nem akként mint a bársonyzöld fű a nyáron. És ez nagyon jól van így, mert biztosabb a vadász sze-rencsége is. Hátfőn a kovásznai erdőkön medve nyomot fedeztek fel: pávai Csia Károly, ki jó vadász hírében áll és kovásznai Deák Benedek ki szintén kitűnő kezelője a fegyvernek. Három hajtóval voltak Nimródjaink, s a hírneves Horgász kutján felül foglaltak helyet a vadászok, hová nem sokára megérkezett a mit sem sejtő duvad is. A maczkó egyenesen Csia Károlynál tört ki s ez a bátor ember nem igen mutatkozott Cs. P. ur ozs-dolai hedzsirájára hajlandónak, hanem rálőtt a dudra és pedig olyan szerencsével, hogy a golyó a szíven valamivel alul furta át oldalát. A medve azonnal összerogyott. Egy György András nevű ember elég megdöglőten a leterített vadállat-hoz közelített megtudandó, hogy valamit nem vég-rendelkezik-e neki; de alig ért közelébe, a még-élő maczkó felugrott s iszonyatos száját kitéve megröghanta a merész férfit. A mint kovásznai Deák Benedek meglátta a végveszélyben forgó György kényes helyzetét, villám gyorsan ugrott oda s biztos kézzel lött bele a medve torkába. Maczkó ur erre a felköszöntésre aztán mégis jobb-nak látta bucsut venni ez árnyékvilágtól. Ha Deák ur jókor nem érkezik meg, a megtámadott embert széttepi a rengetegek félelmes állaja. Az elejtett medve 6-7 éves és nagyra fejlődött him volt. Hogy milyen jól élhetett a nyáron, fogalmat sze-rezhetünk abból, hogy két ujjujnyal vastagabb szalonna réteg gyűlt meg izmos termetében. Ősi szokás szerint a szép eredményű vadászatot lu-kullusi Nimród lakoma követte Deák Benedek házában, ki egy lövésével kettős hasznót csinált. Egyet a gazdaközönségnek s a mászt György An-drás javára.

— Az első polgári házasság Kézdi-Szentléleken megkötött. H. D. férfi és M. M. hajadon megje-lentek K. A. exjegyző előtt s kinyilvánították, hogy ők férj és feleség akarnak lenni, jöllehet a férfi törvényes házas, ez nem akadályozta emlitett exnótárius urat abban, hogy a házassági szerző-dést kiállítsa, a melyben a férfi kötelezi magát, hogy mihielyt a v é g s t á d i u m á b a n (?) l e v ő v á l ó p ö r e s törvényes nejjével befejeztetik, azon-nal kész leend egyházilag is megerősíteni jelen házasságát, minek nagyobb biznyságául minden ingó és ingatlan vagyona felerészesévé teszi a nőt. Ezen okmány a kézdivásárhelyi törvényszék te-lekkönyvi hatóságához be lett nyújtva és — törvényes megerősítést nyert. A házasságok a napokban kapták kezükbe az okmányt az átké-belési záradékkal ellátva és most nyugodt lelki-ismerettel élvezik a mézes heteket. Gó bó.

— A megelégedett románok. A „Tribuna" egyik száma nagy örömeződéssel hirdeti, hogy a román-ság diadala biztos immár, mert a román nemzeti párt vezetői elérték azt, a mit akartak, nevezete-sen: 1-ször a román nemzetiségi kérdést minden román megértette, egyhangú helyesléssel fogadja az egész románság vezetői tetteit; 2-szor a ro-mán mozgalom a többi nemzetiségeket is közelebb hozta egymáshoz, úgy, hogy ha összeállnak vala-mennyien, „hiába rugdalóznak többé a magya-rok"; 3-szor a románság ügyét egész Európa meg-ismerte, pártfogolja s így mindenkor számíthat-nak a nyugoti testvérek támogatására; 4-szer, végre megszéppentek a magyarok is s bár nem jószántukból, mégis hajlandóságot mutatnak meg-adni a románoknak követelt régi jogaikat. — Ime tehát — így fejezi be — most egészen máské-p állunk, mint egykor; nem kell azonban vakon elhinni a magyaroknak mindent most sem, mert ezek csak azt akarják, hogy megzavarják a nép és vezetői közti egyetértést.

— A pápa aranyrózsája. XIII. Leo pápa az arany erényrózsát, melylyel évről-évre valamely feje-delmi ház női tagját szokta kitüntetni, a jövő év-ben Stefánia özvegy trónörökösének fogja ado-mányozni. Erről az elhatározásáról már értesítette is a királyi udvart.

— Megtámadott arisz'okrata nők Szamosfalva és Válaszút községek közt három kocsi-ban haladó

kérjem önt feleletre, óhaj-e velem frigyre lépni, érz-e azon vonzalmat irántam, mely szentebb a frignél s mely képes volt engem régi valóm-ból megtéríteni. Köszönöm, hogy megtanít-tott erre.

Isten vele. Válaszát várja

epedő Aladárja.

Erre a válasz.

Kedves Aladár!

Én neje nem lehetek, mert nem szeretem. De büszke vagyok, hogy javulása az én művem s ezért köszönetét vártam és elfogadom.

Ön nem tudja azt, hogy mi hármán fölítettük magunkban önöket életmódjunktól leszoktatni, pedig akkor sem kötött vonzalom önhöz.

Tartsa meg jó emlékében

Miczit.

Bámulatos, minő átváltozáson ment keresztül Misi a Czili halála óta. Többé nem csatangolt a főváros-ban, hanem otthon nagynénjénél tartóz-kodott és munkálkodott reggeltől estig szorgal-masan, faradhatatlanul.

A nagynénjének azonban még mindig nem merte bevallani terveit, midőn az sarkalta a ház-as-ágra.

Mindig csak azt hajtotta: nem látja kedves nagynéném, hogy megismertem és megkedveltem a munkát, majd megházasodom, ha elbirom tar-tani a feleségemet.

De hisz mindenem a tied. Én örvendek ezen javulá-som, mert aggódtam fölötted.

Hanem te kópé! Rajtegetsz valamit; te szeretsz valakit, a ki jó és kiért jó vagy. Ugy-e?

Ne tagadd, mert itt van levele kezemben, föl-bontottam és elolvastam, nem haragszol érte?

Dehogyan haragszom kedves nagynéném, örven-dek hogy tudja titkomat, várom ítéletét.

Légy boldog választottaddal és hozd hamar, hogy lássam kire bízom házamat, mondá az öreg asszony Misinek, ki alig hitt füleinek és azt sem tudta mit tegyen meglepetésében.

Azonban nem így fogta föl Mari bárónő, a ki-nek Misi szintén házasságot ígért és a ki bizvást számított reá.

A mint megtudá az események ilyen fordula-tát, rajta ütött a Misi-nagynénjére és követelte, hogy akadályozza meg Misi ezen ballépését, de midőn látta, hogy itt nem boldogul, átszaladt Mi-sihez, a ki egykedvűen hallgatta a szemrehányáso-kat, melyek, mint fürgetegek zúdultak reá, hogy később könyeknek adjanak helyet.

Ne sirjon kedves bárónő! Ismerve önt, úgy réiem nem vette ön komolyan azon körülmények között tett vallomását, de ha annak is tekintet, úgy engedje visszavonnom. Én Milit tiszta érze-lemmel szeretem és nőmmé teszem.

Ugy ezt utolsó szavának veszem, szölt a bárónő és távozott.

No végre ezen is átestem, ujongott Misi, most már szabad és boldog vagyok! El, hogy hozzam haza kis feleségemet!

Még is csak erős a nők akarata.

(Vége.)

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.